

τοιαύτη μεταβολή δὲν διήρκει ἐπὶ πολὺ, καὶ ἤτο μάλλον κατὰ τὸ φαινόμενον ἢ πραγματικῆ. Ἦρκει μόνον ἄπαξ νὰ τελεσθῆ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἵπποδρόμιον, καὶ τὸ πᾶν ἤλασσαν ἡ πόλις ἐλάμβανε παράτα νέαν ὄψιν. Οἱ αὐτοὶ ἄκραται, οἵτινες ὑπὸ τῶν σοβαρῶν λόγων τοῦ Χρυσοστόμου εἶχον προηγουμένως συγκινηθῆ, ἐπλήρουν νῦν τὸ ἵπποδρόμιον, καὶ ἐλάμβανον ἐμπαιθῶς μέρος ὑπὲρ τῶν παλαιουστῶν μερίδων. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπέστρεφεν ὁ λαὸς εἰς τὴν πρῶτην ἡρεμίαν καὶ ἡσυχίαν τῶν νηστειῶν. Πλὴν ἀφοῦ τοσοῦτον εὐκόλως δι' ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων ἄλλου εἶδους κατεστρέφετο ἡ ἡσυχία αὐτῆ, ἦτο πρόδηλον, ὅτι λίαν ἐπιπόλαιος ἦτο ἡ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐπερχομένη ἠθικὴ μεταβολή. Πολλάκις δὲ καὶ ὁ σκοπὸς τῶν νηστειῶν ἐντελῶς ἀπετύγχανε, διότι συνεχέετο τὸ μέσον μετὰ τοῦ σκοποῦ, καὶ ἐνῶ ἡ νηστεία ἐσκοπεῖ ἀπλῶς νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐγκρατέστερον, σωφρονέστερον, καὶ νὰ ἐγείρῃ ἐν αὐτῷ τὴν μετάνοιαν, ὅλη ἡ ἀξία ἀπεδίδετο παρά τινων εἰς αὐτὴν τὴν νηστείαν καθ' ἑαυτὴν θεωρουμένην ὡς ἔργον ἀγαθόν, ἐλισμονεῖτο δὲ ὅλως ἡ ἀληθῆς οὐσία τῆς μετανόιας, εἰς ἣν ἔπρεπε νὰ ὀδηγῆ ὁ χρόνος τῆς νηστείας. Ἄλλοι δὲ ἐπειδὴ ἠναγκάζοντο νὰ νηστεύσιν τὸ μὲν ἐξ αἰσχύνης πρὸς τοὺς ἄλλους, τὸ δὲ ἐκ φόβου τῶν ἀπειλουμένων εἰς τοὺς παραβάτας θείων τιμωριῶν, ὑπέβαλλον ἑαυτοὺς μετὰ δυσαρκεσίας εἰς τὸν νόμον τῆς ἐκκλησίας. Ἄλλοι ἀντὶ τῶν βεβιασμένων στερήσεων, αἵτινες ἐπεβάλλοντο αὐτοῖς διὰ τῶν νηστειῶν, ἐσπούδαζον ἵνα ἱκανοποιηθῶσιν ἐκ τῶν προτέρων κατὰ τὰς ἀμέσως προηγουμένης ἡμέρας διὰ τοσοῦτον μεγαλειτέρας ἀκολασίας καὶ ἀσωτείας. Καὶ ἄλλοι τέλος ἠκολούθουν κατὰ γράμμα τοὺς περὶ νηστείας κανόνας, καὶ ἀπειχόν τῶν ἐκ κράτους βρωμάτων, ἐσπούδαζον ὅμως νὰ παρασκευάζωσιν ἑαυτοῖς ἐκλεκτοτέραν τροφήν ἐκ τοιούτων τροφίμων, τὰ ὅποια διὰ τῶν κατὰ γράμμα ἐξηγουμένων περὶ νηστείας νόμων δὲν ἀπηγορεύοντο.

Διὰ ταῦτα οἱ ἐπισημότατοι ἐκκλησιαστικοὶ διδάσκαλοι τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας, ὁ Χρυσόστομος, ὁ Αὐγουστίνος, Λέων ὁ μέγας καὶ ἄλλοι, πολλάκις ὠμίλουν κατὰ τῆς ὑποκριτικῆς ταύτης τηρήσεως τῶν νηστειῶν, δεικνύοντες, ὅτι ἡ νηστεία τότε μόνον ἔχει σημασίαν τινά, ὅταν ἦναι συννηωμένη μετ' αὐτῆς ἡ ἀποστροφή ἀπὸ τοῦ κακοῦ ἐν τῇ διανοίᾳ καὶ τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἡ ἀληθῆς μετάνοια. Ὅθεν προέτρεπον, ἵνα οἱ χριστιανοὶ μεταχειρίζωνται τὰς νηστείας, ὅπως ἀσκούμενοι ἐν τῇ ἐγκρατείᾳ, διδαχθῶσιν νὰ ὑπερνικῶσι τὰ πονηρὰ πάθη καὶ τὰς κακὰς ἐπιθυμίας, κλίσεις καὶ ἐξεις των, ἐδίδον δὲ, ὅπερ μάλιστα ὁ Χρυσόστομος ἐποίει, τὰς ἀναγκάσις ὀδηγίας πρὸς τοῦτο. Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἤλεγχον οἱ πατέρες μεθ' ὅλης τῆς δυνα-

τῆς αὐστηρότητος τὰς κατὰ τοὺς χρόνους των καὶ ἐν ταῖς χώραις, ὅπου κατόικουν, ἰδίως ἐπικρατούσας κακίας. Ἀπήτουν ἵνα οἱ χριστιανοὶ μετὰ τῆς νηστείας συνδέωσι τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας μεταχειριζόμενοι πρὸς τοῦτο πᾶν ὅ,τι ἐκ τῶν νηστειῶν ὠφονόμουν, καὶ συγχωρῶσιν ἀμοιβαίως τὰς πρὸς ἀλλήλους ἔχθρας. Οἱ δὲ ἐπίσκοποι ἐπωφελοῦντο τὸν χρόνον τοῦτον τῶν νηστειῶν, ὡς χρόνον κοινῆς συνδιαλλαγῆς καὶ συμπιλιώσεως τῶν χριστιανῶν, ἵνα διαλύσωσι τὰς διαφορὰς καὶ δίκας ἐν ταῖς ἐκκλησίαις των. Πρὸς τοῦτοις προέτρεπον τοὺς χριστιανούς ἵνα ἠπίως καὶ φιλανθρώπως μεταχειρίζωνται τοὺς δούλους ἢ χειραφετῶσιν αὐτούς.

Οὕτως ἐννοεῖτο ἡ νηστεία τῆς τεσσαρακοστῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐκκλησίᾳ.

A. Δ. Κ.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Τὸ παράσημον τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος ἐψήφισεν ἡ ἐν Ἀργεὶ Δ' τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικὴ Συνέλευσις, διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1829 Ἡ ψηφίσματος αὐτῆς, εἰς ἀνάμνησιν τῆς αἰσίως τελεσθεῖσης σωτηρίας τῆς Ἑλλάδος.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Βασιλείας διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Μαΐου 1833 Διατάγματος τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος ἐκανονίσθησαν τὰ τοῦ παρασήμου λεπτομερέστερον, καὶ διηρέθη εἰς ὅ κλάσεις, ἦτοι:

- α) τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ (Chevaliers).
- β) τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ (Officiers).
- γ) τῶν Ταξιάρχων (Commandeurs).
- δ) τῶν Ἀνωτέρων Ταξιάρχων (Grands Commandeurs).

καὶ ε) τῶν Μεγαλοσταυρῶν (Grands Croix).

Ἐκτοτε προσέλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος, ὠρίσθη ὁ Βασιλεὺς ἀρχηγέτης αὐτοῦ (Grand Maître), καὶ περιορίσθη ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ Ἱπποτῶν εἰς 420, ὁ τῶν Ταξιάρχων εἰς 30, ὁ τῶν Ἀνωτέρων Ταξιάρχων εἰς 20, καὶ ὁ τῶν Μεγαλοσταυρῶν εἰς 12. Οἱ Ἱπποταὶ τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ ἔμειναν ἔκτοτε ἀπεριόριστοι.

Ἡ διαφορὰ τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ ἀπὸ τοὺς τοῦ Χρυσοῦ ἐγκτεται εἰς τὴν ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ κατασκευὴν τοῦ παρασήμου, ἢ δὲ τούτων ἀπὸ τὴν τῶν Ταξιάρχων, ὅτι ὁ μὲν Σταυρὸς τῶν Ἱπποτῶν ἤρτηται ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ στήθους, ὁ δὲ τῶν Ταξιάρχων, κατὰ τι μείζονος σχήματος καὶ ἐπὶ εὐρυτέρας ταινίας, ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ οἱ Ταξιάρχαι καὶ οἱ Ἀνώτεροι Ταξιάρχαι εἰσὶ χρυσοὶ, τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, κατὰ τὸ νεώτερον Διατάγμα τῆς 21 Ἰανουαρίου 1869, μετὰ τὴν διαφο-

ρὰν ὅτι οἱ Ἀνώτεροι παρακολουθοῦνται ὑπὸ πλακῆς (ἀστέρος), φερομένης ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τοῦ στήθους μέρους. Ὁ Μεγαλόσταυρος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου πρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν, ληγοῦσης τῆς ταινίας εἰς σπαυρὸν ἰσομεγέθη τῷ τῶν Ταξιαρχῶν, παρακολουθεῖται δὲ ὑπὸ ἀστέρος, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ στήθους μέρους.

Νεώτερος νόμος τῆς 14 Αὐγούστου 1848 ἠύξησεν εἰς 240 τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἴπποτῶν τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ, εἰς 70 τῶν Ταξιαρχῶν καὶ 30 τῶν Ἀνωτέρων, ἀφῆκε δὲ 12 πάλιν τοὺς Μεγαλόσταυρούς.

Ἡ διάταξις αὕτη ἐνεργεῖ ἔκτοτε καί, κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν δημοσιευθέντα ἐπέτειον πίνακα, φέρουσιν ὑπήκοοι Ἕλληνες: 3 μὲν τὸν Μεγαλόσταυρον (Δημήτριος Βούλγαρης, Κωνσταντῖνος Κανάρης καὶ Ἀλέξανδρος Κουμουνοῦρος), 19 δὲ τὸν Σταυρὸν τῶν Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν, 46 τὸν τῶν Ταξιαρχῶν καὶ 233 τὸν Χρυσὸν τῶν Ἴπποτῶν.

Εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦτον τῶν 4 τάξεων δὲν συμπεριλαμβάνεται α) ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, β) οἱ ξένοι ὑπήκοοι.

Τὸ παράσημον τοῦ Β. Τάγματος τοῦ Σωτήρος κατασκευάζεται ἐν Παρίσι εἰς ἐργοστάσιον Lemaitre ἐκ λευκοῦ σμάλτου ἐπὶ ἀργυροῦ ἢ χρυσοῦ σταυροῦ, κατὰ τὸν βαθμὸν, φέροντος ἐπὶ τῆς προμετωπίδος μὲν τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτήρος, περικλειομένην ὑπὸ τῆς ἐπιγραφῆς:

Ἡ δεξιὰ τοῦ χεῖρ, Κύριε, δεδοξάσται ἐν ἰσχύϊ,
ἐκ τοῦ ὀπισθεν δὲ σχῆμα μικροῦ σταυροῦ μὲ τὴν περιγραφὴν:

Ἡ ἐν Ἀργεῖ Δ' τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικὴ Συνέλευσις, ἀκλιθ'.

Ἐξαρτᾶται δ' ἐκ κυανῆς ταινίας κυματοειδοῦς, ἐξοχούσης στενὸν λευκὸν περιθώριον.

Τὸ παράσημον τοῦτο ἀπονέμεται εἰς τοὺς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, τῆς προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ ὡς ὑπουργοῦ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου, ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἐπὶ ἐκτάκτω ἀπονομῇ καὶ τιμιότητι ἐν ᾧ κλάδῳ ἕκαστος ἀπηρετεῖ. Τὸ Δίπλωμα τῆς ἀπονομῆς φέρει τὴν βασιλικὴν ὑπογραφὴν, τὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τὴν μεγάλαν σφραγίδα τοῦ κράτους.

Οὐδεὶς ὑπήκοος Ἕλλην δύναται νὰ λάβῃ ἀνωτέρου βαθμοῦ παράσημον, ἂν δὲν ἔχῃ πρότερον βαθμοῦ κατωτέρου. Τοῦτο δὲν ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν ξένων ὑπηκόων. Διὰ πᾶσαν δὲ προαγωγὴν ἀπαιτεῖται νέα ὑπηρεσία.

Ὁ Βασιλεὺς δύναται, εἰς ἐνδειξιν ἐξαιρετικῆς εὐνοίας, ν' ἀπονεῖμῃ ἰδίᾳ χεῖρὶ τὸ παράσημον, ἐκδιδομένου κατόπιν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ οἰκείου Διπλώματος.

Τὸ παράσημον τοῦ Σωτήρος φέρεται εἰς ἐθνικῆς ἢ βασιλείους ἑορτάς, ἐν ἰδιωτικαῖς δὲ τε-

λεταῖς φέρουσιν οἱ μὲν Μεγαλόσταυροὶ καὶ οἱ Ἀνώτεροι Ταξιαρχαὶ μόνον τὸν Ἀστέρα, οἱ δὲ λοιποὶ βαθμοφόροι μικρὰν ταινίαν τοῦ χρώματος τοῦ Τάγματος ἐπὶ τῆς εὐωνύμου τοῦ ἐνδύματος κομβιοθήκης.

Τὰ τῆς δαπάνης τοῦ παρασήμου προβλέπει ἰδιαιτέρον ἄρθρον τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργείου.

**

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΣΙΑΝΟΙΣ

Παρά τοῖς Ἀσιανοῖς ὁ πατὴρ θεωρεῖται ὁ Κύριος τῆς οἰκίας. Μεταξὺ δὲ πατρὸς καὶ υἱοῦ ὑπάρχει ἡ αὐτῆ ὡς καὶ μεταξὺ δεσπότου καὶ ὑποτεταγμένου σχέσις· οὐδέποτε κἀθηται πλησίον του ἢ ἐνώπιόν του χωρὶς ἀδείας, οὐδέποτε καπνίζει παρόντος τοῦ πατρὸς, κἀν ἤθελεν ἔχει αὐτὸς ἤδη τέκνα ἐν ἡλικίᾳ. Ἀνέγνωσα δὲ ποτε ἐν τινι τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, δημοσιευθὲν ὡς πρᾶγμα πρωτάκουστον, ὅτι ὁ ἡγεμὼν Σκαρλάτος ὁ Καλλιμάχης, ἀναγγελέντος αἰφνης αὐτῷ ὅτι ἔρχεται ὁ πατὴρ του, ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ παραθυρίου εἰς τὴν θάλασσαν ὃν ἐκάπνιζε ναργυλῆν, ὅπως μὴ φωραθῆ ὑπὸ τοῦ γέροντος καπνίζων. Τοῦτο δὲν τὸ γνωρίζω· ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον γνωρίζω εἶνε, ὅτι ἀληθῶς οὐδέποτε πρὸ τοῦ γέροντος ἐκάπνιζε, καί, ἐὰν ἐκράτει πίπαν, ἔκρυπτε πάντοτε αὐτὴν ἐρχομένου τοῦ πατρὸς του· ἀλλὰ τοῦτο ἐν Κωνσταντινουπόλει ἦτον, τότε τοῦλάχιστον, σύνθηρος καὶ οὔτε τὸ ἀνέφερε τις. Καὶ ἀληθῶς, ἐὰν που ἦν εὐτυχεῖς οἱ γέροντες, εἶνε ἀναμφιβόλως ἐν τῇ Τουρκίᾳ· ὁ δὲ πρεσβύτης ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον, μὴ εὐρίσκοντα τόπον ἐν τῷ θεάτρῳ ἵνα καθῆσθαι, προσεκλήθησαν μόνον οἱ Σπαρτιάται, ἐν δηγήσει Τούρκων ὀποικιῶν ἤθελεν εὖρει τὴν ἰδίαν προθυμίαν. Τῶν Ἰουδαίων ἰδίως τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς σέβας, ὡς διαταττόμενον ὑπὸ τῆς Ὀρθοεικίας, εἶνε ἀπερίριστον. Κἀν ὁ πολιτικὸς νόμος ἀπαλλάττη τὰ ἐν ἡλικίᾳ τέκνα τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς ὑποταγῆς, ὁ Ὀρθοεικτικὸς παρ' αὐτοῖς θεσμὸς θεωρεῖ τὴν ἐπ' αὐτῶν ἄμεσον ἐξουσίαν τῶν γονέων ἰσόβιον, ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ γονεῖς ἤθελον εἶνε ἀμαρτωλοὶ ἀδιόρθωτοι, ἢ καὶ ἐγγληματικαὶ ἔνοχοι θανάτου. Ἐὰν ὁ υἱὸς, λέγουσιν οἱ νομοδιδάσκαλοι αὐτῶν, λαμπροφροεμένος, ἤθελε τύχῃ καθήμενος ἐν τῇ ἐντιμοτέρᾳ καθέδρᾳ, ὡς προϊστάμενος τῆς κοινότητος, καὶ ἐλθὼν ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἤθελε τοῦ ἐκβάλλῃ τὰ φορέματτα, τὸν κτυπήσῃ καὶ τὸν περιυβρίσῃ παντοιοτρόπως, ὀφείλη νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ ὑπακούσῃ ἀγογγύστως εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὅστις διατάττει τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς σέβας. Διηγοῦνται δὲ ὅτι ῥαββινὸν τινὰ ἠρώτησάν ποτε οἱ μαθηταὶ του: «Μέχρι τίνος ἐκτείνεται τὸ τιμᾶν πατέρα καὶ μητέρα;» ἐκεῖνος δὲ, ἀντὶ νὰ τοῖς ἀποκριθῆ ἀπ' εὐθείας,